

Kérlek, engedély nélkül ne továbbítsd/ne nyomtasd ki!

Vízre, magyar!

Kedves Barátaim!

2013. július 15.

Amikor a Logos Hope-hoz csatlakoztam, a hajó éppen **Malajziában** horgonyzott – és lám, majd' két év múlva újra itt vagyunk. No, de azért nem pontosan ugyanaz a helyzet – pl. azért, mert most **Ramadán** van, ami azt jelenti, hogy a muszlim hívők napkeltétől napnyugtáig nem esznek és nem isznak. A pontos időpont természetesen a földrajzi helyzettől függ – itt, **Kuching**-ban kb. reggel fél 7 és este 7 közötti időszakot jelent.

Úgy döntöttem, én is csatlakozom. Azaz, a fenti időszakban én sem eszem, és nem iszom. (Természetesen, ha néhány helyi keresztény barátom meghív ebédre, nem akarom arra hivatkozva visszautasítani őket, hogy "bocs, de nem eszek, mert Ramadán van"...). Szóval amit én csinálok, az csak a "könnyített verzió": akik igazán komolyan veszik a böjtöt, hajnali négykor kelnek, és a nyálukat sem nyelik le... De még így is nagyon tanulságos...

Például ez **egy jó kiindulási pont**, ha muszlimokkal beszélgetek – mivel nagyjából én is átérzem, mint mennek keresztül. És azt is jobban el tudom képzelni, mire gondoltak a muszlim vendégeink, mikor az nyitóünnepség után ezzel találták szembe magukat:

Az viszont lényeges különbség, hogy a böjt nekem opció – nekik nem. (Malajzia bizonyos részein **börtönbüntetés** jár azoknak a muszlimoknak, akiket napközben evésen kapnak). Azt is megtudtam, hogy a muszlim kisgyerekek 7 éves kortól kezdve fél-, 11 éves kortól pedig egész napos böjtöt tartanak Ramadán alatt – csak úgy, mint a felnőttek.

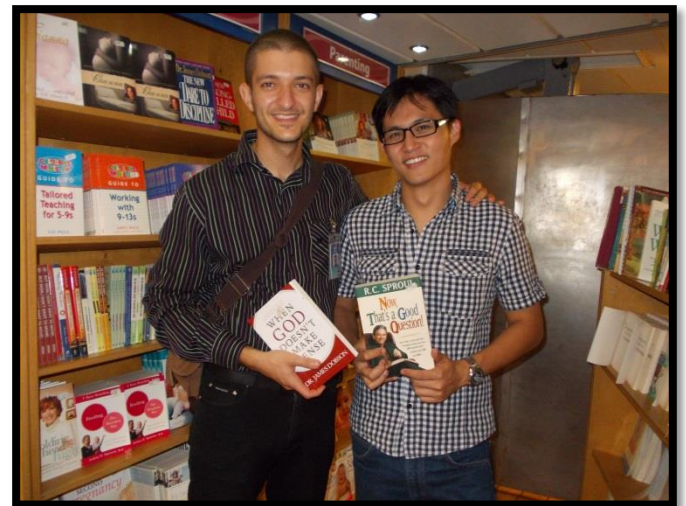
Ezek után azt is megértem, hogy a muszlimok miért tartják **lustáknak** a keresztényeket. Az biztos, hogy van mit tanulnunk tőlük...

Tegnap egy **helyi kínai gyülekezetet** látogattunk meg. Útközben a söfőr (aki maga is gyülekezeti tag) bevallotta, hogy van néhány kérdése a keresztény hittel kapcsolatban, amire nem tudja a választ. Mikor pl. egy lelkésztől megkérdezte, hogy "Miért teremtette meg Isten az embert, ha előre látta, hogy fel fognak lázadni ellene?" a lelkész így válaszolt: "Ne gondolkozz olyan sokat. Csak fogadd el."

Megpróbálta megfogadni lelki vezetője tanácsát – de a kérdés elhessegetése csak ideiglenes és tüneti kezelést nyújtott a problémájára.

Annyira hálás voltam, hogy őszinte volt hozzánk. Így meg tudtuk osztani vele azokat az eseteket, amikor mi is hasonló helyzetben voltunk. Bátorítottuk, hogy szőnyeg alá söprés inkább nézzen szembe a kérdéseivel – nem feledve, persze, hogy itt, e földön lehetetlenség minden egyes kérdésre választ találni – hiszen ez egy szintre emelne Teremtőnkkel.

A könyvesboltba érve néhány **hasznos könyvet** is tudtunk ajánlani neki, amik hasonló, keresztényekben gyakran felmerülő kérdésekkel foglalkoznak.

Úgy gondolom, mindannyiunk életében támadnak kérdések, amikre nem tudunk választ adni. Ezek olyanok, mint a **fal repedéseibe esett apró magok**. Ha nem kezeljük őket időben, a magok gyökeret eresztenek, és még a legerősebb falat is szétörthetik.

Erre egy jó példa **Charles Templeton**, aki Billy Graham-mal együtt tízezreknek hirdette az örömhírt. Ám mialatt napközben Jézusról beszélt másoknak, éjjelente gyakran küzdött bizonyos kérdésekkel, amelyekre nem tudott választ találni (1. *Miért Jézus az egyetlen úgy az Atyához?* 2. *Ha Isten tényleg szeret, hogyan engedheti meg a bűnt és szenvedést a földön?*). A benne növekvő kérdések kétellyé nőttek ki magukat, míg végül élete végén nyíltan feladta Istenbe vetett hitét...

Viktor